

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KARIMOV v. UKRAINE)**

(Заява № 69435/01)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

31 січня 2008 року

ОСТАТОЧНЕ
30.04.2008

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Карімов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (*Mr P. Lorenzen*), Голова,
п. К. Юнгвірт (*Mr K. Jungwiert*),
п. В. Буткевич (*Mr V. Butkevych*),
пані М. Цаца-Ніколовська (*Mrs M. Tsatsa-Nikolovska*),
п. Дж. Боррего Боррего (*Mr J. Borrego Borrego*),
п. Р. Ягер (*Mr R. Jaeger*),
п. М. Віллігер (*Mr M. Viliger*), судді,
та пані К. Вестердік (*Mrs C. Westerdiek*), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 8 січня 2008 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою № 69435/01, поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основоположних свобод людини (далі — Конвенція) громадянином України паном Карімовим Андрієм Габдурахмановичем (далі — заявник) 9 лютого 2001 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженими — пані Валерією Лутковською, яку замінила пані Зоряна Бортновська.

3. 9 липня 2003 року Суд вирішив направити Уряду скаргу заявника щодо тривалості провадження за п. 1 ст. 6 Конвенції та відсутності ефективних засобів юридичного захисту за ст. 13 Конвенції. Відповідно до положень п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник, 1968 року народження, є українцем за національністю, мешкає у с. Ястребки Автономної Республіки Крим (АРК).

A. Кримінальне провадження проти заявника

1. Початок кримінального провадження

5. 11 грудня 1996 року прокурор Червоноградського району АРК (далі — Прокурор АРК) порушив кримінальну справу у зв'язку з

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

виявленням трупа неустановленої особи поблизу села Найденовка Червоноградського району АРК. Пізніше з'явилися підстави вважати, що ця особа мала ім'я Саша, 1968 року народження.

6. 14 грудня 1996 року районна прокуратура Червоноградського району затримала заявника за підозрою у вбивстві цього Саші.

7. 17 грудня 1996 року прокурор Червоноградського району пред'явив заявнику обвинувачення. Він також вирішив взяти заявника під варту у зв'язку з існуванням ризику його втечі та перешкоджання слідству.

8. 25 грудня 1996 року кримінальну справу про вбивство за підслідністю було передано до районної прокуратури Нижньогірського району.

9. 7 березня 1997 року прокурор Нижньогірського району затвердив обвинувальний висновок за обвинуваченням заявника у вчиненні вбивства у стані алкогольного сп'яніння.

10. 7 квітня 1997 року справу було передано до суду для розгляду по суті.

11. 2 червня 1997 року Нижньогірський районний суд АРК (далі — Нижньогірський суд) у складі голови цього суду, судді К., ухвалив рішення про засудження заявника до восьми років позбавлення волі за вчинення умисного вбивства. Заявник подав касаційну скаргу на це рішення до Верховного Суду АРК.

12. 17 липня 1997 року Верховний Суд АРК скасував рішення від 2 червня 1997 року та направив справу на додаткове розслідування у зв'язку з відсутністю доказів, що підтверджують вину заявника. Суд також встановив, що заявник, котрий страждає від затримки розумового розвитку (олігофренії), не мав захисника під час кримінального розслідування.

13. 10 листопада 1997 року особа, відома як Саша, знову з'явилась у справі та була допитана прокуратурою Нижньогірського району.

14. 20 листопада 1997 року прокуратура Нижньогірського району звільнила заявника з-під варти, змінивши запобіжний захід на підписку про невиїзд з постійного місця проживання.

15. 28 листопада 1997 року кримінальне розслідування у справі заявника було закрито у зв'язку з відсутністю складу злочину *corpus juris delicti*. Слідство також встановило, що заявник викрав двох качок у пані М. (приватна особа) загальною вартістю 30 гривень. Слідство щодо крадіжки приватної власності також було припинено у зв'язку зі «зміною обставин».

16. 10 березня 1998 року прокуратура Нижньогірського району зупинила розслідування у справі в зв'язку з неможливістю встановити особу, що вчинила вбивство.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

2. Повторне відкриття кримінального провадження за обставинами вбивства

17. 21 лютого 2000 року заступник прокурора АРК скасував постанови від 28 листопада 1997 року та 10 березня 1998 року та направив справу за підслідністю до прокуратури Червоноградського району для організації розслідування. Відповідно до цієї постанови заявника було притягнуто в якості підозрюваного у вбивстві.

18. 22 лютого 2001 року прокуратура АРК припинила розслідування у справі заявника у зв'язку з відсутністю складу злочину в діях заявника.

В. Цивільне провадження щодо відшкодування збитків

19. 21 січня 1998 року заявник подав позов до суду щодо відшкодування шкоди, спричиненої незаконним обвинуваченням, триманням під вартою та засудженням.

20. Уряд стверджував, що 23 червня 1998 року голова Нижньгородського суду (суддя К.), котрий також розглядав кримінальну справу заявника та 2 червня 1997 року виніс заявнику обвинувальний вирок (див. пункт 12 вище), просив заявника надати завірену копію постанови про закриття кримінальної справи, а також надати довідку про заробітну плату з останнього місця роботи.

21. 26 червня 1998 року суд проінформував заявника про те, що його позовна заява прийнята до розгляду.

22. 5 липня 1999 року суддя П. прийняв позов заявника до свого провадження. Він також зобов'язав прокуратуру надати суду певні матеріали кримінальної справи.

23. 28 жовтня та 4 грудня 1999 року заявник збільшив суму своїх позовних вимог та подав клопотання про залучення Державного казначейства, Управління фінансів Нижньгородської та Червоноградської державних адміністрацій як відповідачів у справі.

24. 5 липня та 19 листопада 1999 року, 17 квітня та 18 травня 2000 року суд зобов'язав правоохоронні органи надати йому матеріали кримінальної справи. Правоохоронні органи частково виконали цю вимогу, надавши копії деяких документів кримінальної справи. Деякі матеріали були передані тільки 3 серпня 2000 року.

25. 21 лютого 2000 року було вирішено відновити слідство у справі (див. пункт 17 вище).

26. 24 лютого 2000 року голова Верховного Суду АРК звернувся до голови Нижньгородського суду з вказівкою забезпечити швидкий розгляд цивільної справи.

27. 2 червня 2000 року справу щодо відшкодування шкоди було передано іншому судді (суддя К.) того ж суду першої інстанції.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

28. 6 червня 2000 року заступник голови Верховного Суду звернувся до голови Нижньогородського суду з вказівкою пришвидшити розгляд справи.

29. 9 червня 2000 року суд запросив сторони взяти участь у судовому засіданні. Тим не менш, прокурор Червоноградського району не з'явився.

30. 23 червня 2000 року виконуючий обов'язки голови Верховного Суду АРК звернувся до голови Нижньогородського суду з вимогою забезпечити розгляд справи без затримок.

31. 5 та 24 липня 2000 року суд звернувся до правоохоронних органів із запитом щодо надання інформації про розслідування обставин справи.

32. 28 липня 2000 року суд було проінформовано про те, що розслідування у справі триває.

33. 31 липня 2000 року голова Верховного Суду АРК своєю ухвалою зобов'язав голову Нижньогородського суду передати матеріали справи в суд м. Джанкой.

34. У результаті 7 серпня 2000 року Нижньогородський суд зупинив провадження у справі про відшкодування шкоди до закінчення розслідування справи за обвинуваченням заявника. 27 вересня 2000 року Верховний Суд АРК залишив це рішення без змін.

35. Заявник звернувся до Верховного Суду України з клопотанням про передачу його справи до іншого суду, стверджуючи, що судді Нижньогородського суду, котрі є підлеглими судді К., який розглядав його справу у 1997 році та виніс обвинувальний вирок (див. пункт 11 вище), демонструють упереджене ставлення при розгляді його позову.

36. 15 серпня 2000 року заступник Голови Верховного Суду України, прийнявши до уваги твердження заявника про упередженість суду, звернувся до Голови Верховного Суду АРК з вказівкою про передачу справи до іншого суду для розгляду по суті. 23 серпня 2000 року Голова Верховного Суду АРК звернувся до голови Нижньогородського суду з вказівкою про передачу справи до суду м. Джанкой для розгляду по суті.

37. 28 листопада 2000 року Верховний Суд АРК повернув матеріали справи до Нижньогородського суду.

38. 12 грудня 2000 року суд м. Джанкой отримав справу для вирішення питання підсудності. Справа була знову передана до Нижньогородського суду для подальшого розгляду.

39. Справа була повернута до суду м. Джанкой, який отримав її 28 квітня 2001 року. Судові засідання були призначені на 24 травня, 18 та 19 червня, 10 та 27 липня, 9 та 30 серпня 2001 року. Проте жодне з них не відбулось, оскільки представники прокуратури (один з відповідачів у справі) не з'явились.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

40. 28 вересня та 9 жовтня 2001 року суд м. Джанкой відклав засідання у зв'язку з відсутністю відповідачів. 28 вересня 2001 року суд вирішив, що відповідачами у справі мають бути Державне казначейство України, прокуратура та управління юстиції.

41. 12 та 28 грудня 2001 року заявник не з'явився в судові засідання. 28 грудня 2001 року суд залишив позов без розгляду в зв'язку з неявкою заявника у судові засідання. Це рішення було скасоване апеляційним судом АРК, а справу було направлено на новий розгляд по суті в той самий суд.

42. 1 жовтня 2002 року заявник змінив відповідачів на Головне управління Казначейства в АРК, прокуратуру АРК та Головне управління юстиції в АРК.

43. 14 жовтня 2002 року справу передано до центрального районного суду м. Сімферополя у зв'язку зі зміною підсудності, до якої призвела зміна відповідачів, місцезнаходження яких було в цьому районі.

44. Засідання були призначені на 2 та 20 грудня, 15 січня, 17 та 25 лютого 2003 року. Проте представники Головного управління юстиції в АРК не з'явились до суду, внаслідок чого засідання були відкладені.

45. У судові засідання 17 та 25 лютого 2003 року не з'явились представники прокуратури. 15 січня 2003 року у судові засідання не з'явились представники Головного управління юстиції в АРК. У результаті розгляд справи знову було відкладено.

46. 25 лютого 2003 року представник Головного управління юстиції в АРК повідомив заявника про те, що, на їх погляд, відповідачем у справі має бути Головне управління Державного казначейства.

47. 5 березня 2003 року суд повідомив заявника про те, що наступне засідання призначене на 20 березня 2003 року.

48. 25 березня 2003 року суд задовольнив клопотання про зміну відповідача у справі з Головного управління Казначейства в АРК на Державне казначейство України.

49. 24 квітня 2003 року суд знову змінив відповідача з Головного управління юстиції в АРК на Державну судову адміністрацію в АРК.

50. Судові засідання також було відкладено на 19 травня та 9 червня 2003 року у зв'язку зі зміною відповідачів.

51. 9 червня 2003 року центральний районний суд м. Сімферополь задовольнив позов заявника. Зокрема, суд визнав незаконними дії правоохоронних органів, що здійснювались під час кримінального провадження. Крім того, суд визнав незаконним тримання заявника під вартою та його засудження за тяжкий злочин. Суд присудив заявнику 12 000 гривень компенсації.

52. Заявник не погодився з сумою компенсації, присудженою судом, та 20 червня 2003 року подав до апеляційного суду АРК апеляційну

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

скаргу. Заявник вимагав присудити йому 1 000 000 гривень відшкодування.

53. 25 липня 2003 року суд надав строк для виправлення недоліків апеляційної скарги.

54. Ухвалою суду від 16 вересня 2003 року засідання було відкладено до 6 жовтня 2003 року.

55. 3 листопада 2003 року апеляційний суд АРК частково задовольнив скаргу заявника та присудив йому 50 000 гривень.

56. 24 грудня 2003 року Печерський відділ державної виконавчої служби у м. Києві видав заявнику чек на суму, присуджену судовим рішенням. Таким чином, рішення суду було виконано.

ЩОДО ПРАВА

І. ТРИВАЛІСТЬ ЦИВІЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ ТА ВІДСУТНОСТІ ЕФЕКТИВНИХ ЗАСОБІВ ЮРИДИЧНОГО ЗАХИСТУ

57. Заявник скаржився за п. 1 статті 6 Конвенції на те, що цивільне провадження щодо відшкодування шкоди, завданої незаконним обвинуваченням, триманням під вартою та засудженням, було необґрунтовано тривалим. Заявник скаржився, що він не мав ефективних засобів юридичного захисту відносно своєї скарги за п. 1 статті 6, що є порушенням статті 13 Конвенції. Ці статті у відповідній частині передбачають наступне:

«Кожен при вирішенні питання про його права та обов'язки має право на ... розгляд упродовж розумного строку ... судом...»

«Кожен, чий права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи».

А. Прийнятність

58. Уряд стверджує, що заява є неприйнятною, оскільки заявник більше не є жертвою стверджуваного порушення його прав.

59. Заявник не погодився.

60. Суд погоджується з Урядом, що компенсація за незаконне обвинувачення, тримання під вартою та засудження, присуджена судовим рішенням від 9 червня 2003 року, яке набуло законної сили 3 листопада 2003 року, а також визнання цих фактів національним судом задовольняли скарги заявника. Проте, скарга заявника щодо

необґрунтованої тривалості провадження у справі про компенсацію не розглядалась. Відповідно Суд вважає, що заявник досі може стверджувати, що він є жертвою порушення прав, гарантованих п. 1 статті 6 Конвенції, щодо тривалості розгляду справи про компенсацію шкоди. Таким чином, зауваження Уряду мають бути відхилені.

61. За відсутністю інших заперечень щодо прийнятності та приймаючи до уваги те, що скарги за п. 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції не є очевидно необґрунтованими у розумінні п. 3 статті 35 Конвенції чи неприйнятними з інших причин, Суд доходить висновку, що ці скарги мають бути визнані прийнятними.

В. Стверджуване порушення п. 1 статті 6 Конвенції

62. Уряд стверджував, що право заявника на «розгляд протягом розумного строку» порушено не було, оскільки провадження здійснювалось без неналежних затримок з боку державних органів. Крім того, він стверджував, що тільки заявник є відповідальним за затримку провадження у його справі.

63. Згідно з твердженнями Уряду саме заявник є відповідальним за періоди затримок у провадженні. Зокрема він стверджував, що заявник з самого початку не надав суду всю інформацію, необхідну для розгляду його позову по суті (див. пункт 20 вище), невірно визначив відповідачів у справі (див. пункти 42 та 48 вище) і загалом не виявив відповідної сумлінності під час ініційованого ним провадження. Уряд також стверджував, що заявник сприяв тривалості провадження, подаючи численні клопотання щодо зміни відповідачів та передачі його справи до іншого суду (див. пункт 35 вище).

64. Заявник не погодився. Він стверджував, що затримки значною мірою мали місце з вини національних органів. Крім того, він стверджував, що він би не вимагав відводу суддів, якщо б у провадженні не мали місце настільки серйозні процесуальні порушення. Зокрема він стверджував, що вимога змінити підсудність ґрунтувалась на тому, що суд, який виніс обвинувальний вирок, не міг розглядати його позовні вимоги.

65. Суд зауважує, що період, який слід брати до уваги, починається з 21 січня 1998 року, коли заявник подав позовну заяву щодо відшкодування шкоди, та закінчується 23 грудня 2003 року, коли рішення, винесене на користь заявника, було виконане. Крім того, провадження було зупинене ухвалою Нижньогородського суду від 7 серпня 2000 року, яка набрала законної сили 27 вересня 2000 року, та відновлено 28 квітня 2001 року. Загальна тривалість провадження, таким чином, склала п'ять років та одинадцять місяців.

66. Суд нагадує, що при оцінюванні розумності тривалості провадження, про яке йдеться, слід враховувати особливості обставин

справи та критерії, сформульовані в прецедентах Суду, зокрема складність справи, поведінку заявника та компетентних органів влади, та важливість вирішення спору для заявника (див., наприклад, рішення у справі «Кудла проти Польщі» (*Kudla v. Poland*), № 30210/96, п. 124, ECHR 2000-XI).

67. Суд вважає, що провадження, яке розглядається, можна вважати особливо складним, оскільки кримінальне провадження проти заявника було припинено. Певні порушення під час кримінального провадження були визначені ще 17 липня 1997 року ухвалою Верховного Суду АРК, який скасував вирок, винесений щодо заявника (див. пункт 12 вище). Підстави для припинення кримінального провадження були визначені двічі — 28 листопада 1997 року та 22 лютого 2001 року (див. пункти 15 та 18 вище).

68. На думку Суду у матеріалах справи немає доказів того, що поведінка заявника значно сприяла тривалості провадження. Його відсутність на засіданнях суду 12 та 28 грудня 2001 року, клопотання щодо зміни відповідачів та передачі справи до іншого суду, подані під час розгляду справи, не були вирішальними для виправдання загальної надмірної тривалості провадження (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Меріт проти України» (*Merit v. Ukraine*), № 66561/01, п. 74, від 30 березня 2004 року).

69. Таким чином, Суд вважає, що стан заявника, зокрема його стан здоров'я та непрацездатність (див. пункт 12 вище), а також предмет судового розгляду, який стосувався відновлення прав, порушених незаконним триманням під вартою та засудженням, вимагало особливої сумлінності органів державної влади при розгляді його справи та її вирішення без неналежних затримок.

70. Суд нагадує, що цивільне провадження заявника зупинялось та відновлялось у зв'язку з відновленням кримінального слідства щодо заявника, яке само по собі виявляє серйозні недоліки, оскільки таке відновлення мало місце через два з половиною роки після його закінчення (див., *mutatis mutandis*, рішення у справах «Баглай проти України» (*Baglay v. Ukraine*), № 22431/ 02, п. 31, від 8 листопада 2005 року, та «Стоянова та Недільчу проти Румунії» (*Stoianova and Nedelcu v. Romania*), №№ 77517/01 та 77722/01, п. 20, ECHR 2005-...). Крім того, невиконання органами державної влади, зокрема представниками прокуратури, вимог суду, який розглядав справу, зокрема щодо участі у судових засіданнях (див. пункти 29, 39 та 40 вище) та надання документів, які вимагались (див. пункт 24 вище), свідчить про відсутність належної сумлінності та про те, що ці суб'єкти ігнорували ухвали суду та сприяли затримці у розгляді справи (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Носаль проти України» (*Nosal v. Ukraine*), № 18378/03, п. 41, від 29 листопада 2005 року). Більше того, у цій справі органи судової влади не забезпечили швидкий та ефективний

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

розгляд цієї справи, оскільки не вжили дієвих заходів притягнення до відповідальності за неявку у судове засідання або за невиконання його проміжних ухвал, винесених під час провадження з метою його пришвидшення (див. рішення у справі «Сіліні проти України» (*Siliny v. Ukraine*), № 23926/02, п. 34, від 13 липня 2006 року).

71. Приймаючи до уваги обставини справи та тривалість провадження, Суд дійшов висновку, що тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі розумного строку. Таким чином, у цій справі було порушення п. 1 статті 6.

С. Стверджуване порушення статті 13 Конвенції

72. Заявник скаржився, що його скарги на хід слідства та пов'язані з ним затримки не мали жодного результату. Він посилався на статтю 13 Конвенції, яка передбачає:

«Кожен, чії права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи».

73. Уряд стверджував, що заявник використав доступні йому засоби захисту для прискорення провадження у справі, проте його спроби були безуспішними. Зокрема, Уряд посилався на апеляційну скаргу заявника щодо рішення суду від 7 серпня 2000 року, яке було відхилено Верховним Судом АРК 27 вересня 2000 року.

74. Суд повторює, що стаття 13 гарантує право на ефективні засоби юридичного захисту в національному органі від стверджуваного порушення вимоги п. 1 статті 6, а саме розгляду справи у розумний строк (див. вищевказане рішення у справі «Кудла проти Польщі» (*Kudla v. Poland*), п. 156). Суд також нагадує, що існуючі в українській судовій системі адміністративні засоби правового захисту, такі як подання скарги до суду вищої інстанції відносно бездіяльності суду нижчої інстанції, які використовувалися в цій справі (див. пункти 26, 30, 33 та 36 вище), не були достатньо ефективними для пришвидшення провадження у справі заявника, оскільки вказівки судів вищої інстанції були лише необов'язковими рекомендаціями. Суд посилається на його висновки у рішенні по справі «Меріт проти України» щодо відсутності ефективних та доступних засобів юридичного захисту у національному законодавстві за скаргами щодо тривалості кримінального провадження (див. вищевказане рішення у справі «Меріт проти України» (*Merit v. Ukraine*), пп.78–79).

75. За цих обставин Суд доходить висновку, що було порушення статті 13 Конвенції.

II. ЩОДО ІНШИХ СКАРГ ЗАЯВНИКА

76. Заявник також скаржився на нерозумний строк кримінального провадження, посилаючись на п. 1 статті 6 Конвенції. Посилаючись на п. 3 (b) статті 6 Конвенції, він стверджував, що йому не надали правової допомоги на початковій стадії кримінального слідства у його справі. Він також скаржився на те, що його право вважатися невинуватим доти, доки його провину не буде доведено судом, що передбачено п. 2 статті 6 Конвенції, було порушене, оскільки суди не могли присудити йому компенсацію у повному обсязі за неналежне кримінальне провадження. Далі, посилаючись на статтю 3 Конвенції, він стверджував, що у 1997 році його примусили визнати себе винним, і тому пізніше був засуджений за вбивство, яке він не вчиняв. Заявник також стверджував, що його право на отримання компенсації за незаконне тримання під вартою та засудження, гарантоване п. 5 статті 5 Конвенції та статтею 3 Протоколу № 7, було порушене.

77. Ретельно вивчивши твердження заявника в світлі усіх наявних матеріалів та не приймаючи до уваги інші можливі підстави неприйнятності, Суд, в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, не встановив жодних ознак порушення прав та свобод, гарантованих Конвенцією.

78. Відповідно ця частина заяви має бути визнана непринятною як очевидно необґрунтована в сенсі пп. 3 і 4 статті 35.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

79. Стаття 41 Конвенції встановлює:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

80. Заявник вимагав 7576 євро відшкодування матеріальної шкоди і 17 700 євро нематеріальної шкоди.

81. Уряд стверджував, що констатація порушення становитиме достатню сатисфакцію у справі.

82. Суд не вбачає причинно-наслідкового зв'язку між констатованим порушенням та матеріальною шкодою, яку вимагав заявник. Відповідно Суд не присуджує відшкодування матеріальної

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

шкоди. З іншого боку, Суд присуджує 2000 євро відшкодування нематеріальної шкоди.

В. Судові витрати

83. Заявник не вимагав відшкодування судових витрат, понесених під час розгляду справи Судом або під час провадження у національних судах. Відповідно Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

84. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника щодо тривалості цивільного провадження та відсутності ефективних засобів юридичного захисту прийнятними, а решту заяви — непринятною;

2. *Вирішує*, що мало місце порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що мало місце порушення ст. 13 Конвенції;

4. *Вирішує*, що:

(а) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно з п. 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникові 2000 (дві тисячі) євро відшкодування нематеріальної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із зазначеної суми;

(b) зазначена сума має бути конвертована в національну валюту України за курсом на день здійснення платежу;

(c) після вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на вказану суму нараховуватиметься пеня (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КАРІМОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 31 січня 2008 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(*C. Westerdiek*)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(*P. Lorenzen*)
Голова